

Bloei van Oostendse visserij

Overal hoort men hoe de Belgische zeevisserij achteruitboert. Van de glorieertijd van de Oostendse vissershaven is al lang geen sprake meer.

Waar is de tijd dat men de Oostendse vismijn noodgedwongen aan „de overkant” moest bouwen omdat er geen plaats meer was in de vismijn (de Cierk) van 1877 en dat het

vissersdok veel te klein was geworden.

In 1934 werd het nieuwe visserijdok en de nieuwe vismijn ingehuldigd. Oostende telde toen als grootste Belgische visserijhaven meer dan 200 visserij schepen. Dat gamma ging van IJslandvaarders tot kleine garnaalvissers, die met de visvangst van één nacht ook wel wat pladijs en tong vingen.

Zelfs na de Tweede Wereldoorlog werden er schepen voor de diepzeevisserij gebouwd. Na de gewone zeilscheepjes, die heel wat zeemanskunde

vereisten, bouwde men eerst de stoomvaartuigen en tenslotte de moderne motorschepen die op stookolie voeren, waarmee men vandaag nog aan visserij doet.

Heel wat factoren hebben een rol gespeeld in de teloorgang van de visserij. Vooreerst is er het gebrek aan bemanning. Veel jongens die de visserij school doorliepen poogden na een zekere tijd om dienst te nemen op één van de staatschepen (loodsboten, sleepboten, enz.) of ook op de pakketboten en zelfs op de baggerschepen. Allemaal omdat het

een minder hard leven was en men meer regelmatige uren had. Toch waren er nog andere gebeurtenissen die nefast waren voor de visserij, zoals de overbevissing van de Noordzee, waardoor de vangsten slechter waren. Met het moderne transport kwam vis uit Skandinavië sneller bij ons terecht, waardoor de concurrentie groter werd.

Als men bedenkt dat er in 1887 in Oostende een vissersopstand losbrak omdat Engelse vissers, die visten met grote netten door twee schepen ge-

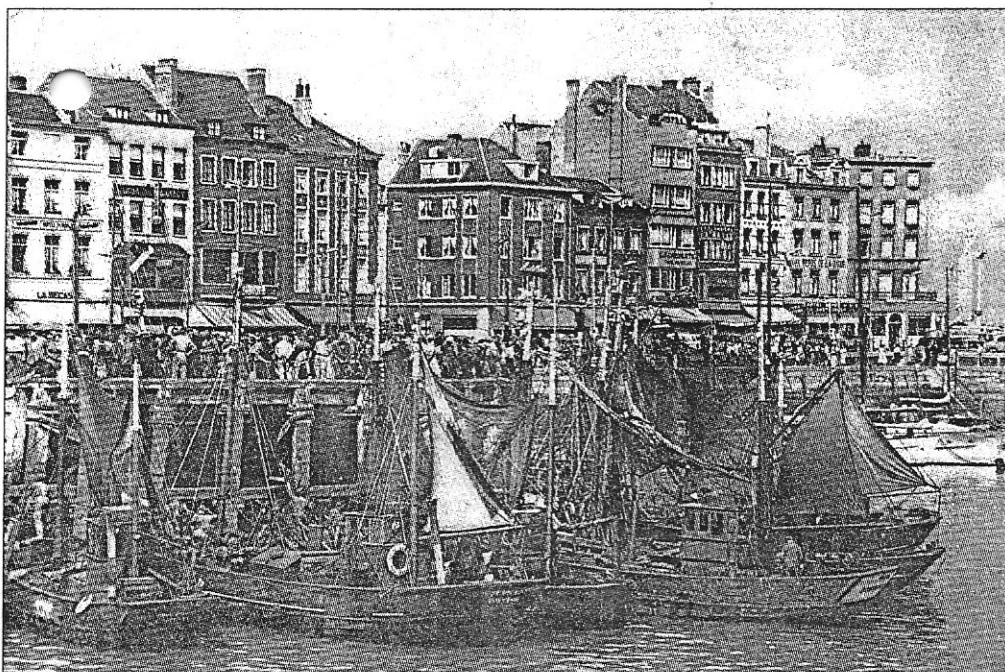
trokken, Oostendse vissers en reders een proces aandeden omdat zij doorheen de ver uitgestrekte netten waren gevangen. Kort daarop waren zij hun vis, op vraag van een Oostendse visverkoper, in Oostende komen lossen. Bij deze opstand vielen zelfs een drietal doden: twee vissers en een toeschouwer. Toen was de ellende bij de zeevissers zeer groot. Slechte vangst betekende geen brood op de plank.

Met de bouw van sterkere schepen en de goede opleiding die de toekomstige vissers in

de vijf visserij scholen genoten, werd het vissersberoep menswaardiger. De terugloop is al sinds enkele tientallen jaren bezig, zodat onlangs onze laatste IJslandvaarder uit de vaart werd genomen.

Hopelijk komt er nog een kentering, al vrezen we dat onze kust met amper 67 km lengte nog weinig op de Europese markt zal kunnen betekenen. Geen schepen, onvoldoende bemanning en zeldzaam wordende vis kunnen niet in enkele studievergaderingen opgelost worden.

(Omer Vilain)

Een beeld uit de gouden jaren, toen het aan de Visserskaai nog vol lag met schepen van de

De „Koning Albert” één van de stoere stoomschepen van vòòr 1914 in het 1ste Dok. (Foto a.)